

რა ზიანი შეიძლება მოგვითანოს ცნობიერი ადამიანების ცხოვრების დეტალებით დაინტერესებამ?

რაც უფრო შორს ვართ იდეალისგან (ახადგაზრდა, დამაზი, შექცეული, მომხიზვდელი და .ა.შ) მით ნაკლები წონა გვაქვს საზოგადოების თვარში. ასე ფიქრობს ადამიანთა უმეტესი ნაწილი. ფსიქოლოგი ბრენე ბრაუნი გვიყვება თუ რატომ მოგვწონს ცნობიერი ადამიანების ცხოვრება უფრო მეტად, ვიდრე საკუთარი.

დამანგრეველი, აკვიატებული იდეა, რომელიც პერფექციონიზმიდან, ანუ სრულყოფილებისკენ სწრაფვით არის გამოწვეული, სურვილებას გვინგრევს. ჩვენ გვაინტერესებს, როგორ ცხოვრობენ,

რას იცვამენ, ვისთან სეირნობენ და რას ატმევენ შინაურ ცხოველებს ცნობილი ადამიანები, რომლებიც ან გვიყვარს, ან ვერ ვიტანთ. თუ ისინი რაიმეს მიირთმევენ, ატარებენ, იძენენ ან კარგავენ – ჩვენც ასევე გვინდა ცხოვრება. რატომ ხდება ასე?

ჩვენ მათი ცხოვრებით გვინდა ცხოვრება იმიტომ, რომ გვჯერა, რომ ამგვარად მივუახლოვდებით ჩვენს იდეას, სრულყოფილებას. ამას გარდა, „ვარსკვლავები“ გვაახლოვებენ სანუკვარ მიზანს – გამოვიყურებოდეთ სრულიად უნაკლოდ. ამ მცნების მნიშვნელობა კი ყვედასთვის ცნობილია – ვიცით, რა სახითათო სისურველებს ჩადიან მომარდები, რომ თანატოლებში „ყველაზე მაგარი“ ადამიანის სტატუსი დაიმკვიდრონ.

სამწუხაროდ, ჩვენს საზოგადოებაში „ყველაზე მაგარის“ ყოფნის სურვილი სკოლის დამთავრების შემდეგ არსად ქრება, პირიქით. შემოსავარზე ორიენტირებულ დღევანდელ კურტურაში არსებობს მრავალმიორონიანი ინდუსტრიები, რომლებსაც აწყობთ, რომ სრულყოფილება და ზოგადად აღიარებული ფასეულობებისადმი თქვენი შესაბამისობა თქვენთვის მომხიბვრედ და მიუწვდომედ მიზნად რჩებოდეს.

ასეთი ხედვა ამახინჯებს ჩვენს რეალობას და საფრთხეს უქმნის ოჯახებს. ასეთი მიდგომა აყარბებს ახად, ერთფეროვან საზოგადოებას, რომელიც არ ჰგავს ძველ სამყაროს. მეზობლობაც უკვე სხვაა – არავინ არავის იცნობს და დახმარების ხელს არ გაგიწვდის. იკარგება რადური კონტაქტი. ტერენამყვანი, რომლის ცხოვრების დეტარების თვარყურის დევნებაში დროს ხარჯავთ, არ დაგეხმარებათ თუ ერთ დღეს მანქანას ვერ დაქოქავთ. მდიდარი ბიზნესმენი სატმედს არ მოგაწვდით, თუ თქვენი ოჯახის უფროსი სამსახურს დაკარგავს. ეს ერთგვარი ჩანაცვრებები სიმარტოვის ახად სახეობას ქმნიან – ადამიანების სიმარტოვეს, რომლებიც ურთიერთობენ პერსონაჟებთან და არა პიროვნებებთან.

ჩვენ გამუდმებთ ვაღარებთ ჩვენს ცხოვრებას ცნობიერი ადამიანების ცხოვრებასთან, საათობით ვუყურებთ შოუებს, სადაც შეხვედრებისა და განშორებების გარდა არაფერია და ნებისთ თუ უნებრივად ვაღარებთ მათ ცხოვრებას ჩვენს ყოველდღიურობასთან.

ჩემს გამოკვლევაში მონაწილეობდნენ ქალები და მამაკაცები, მრავალი მათგანი ამბობდა, რომ სრცხვენიათ საკუთარი უმნიშვნელო და მოსაბეზრებელი ცხოვრების." თითქმის ყველა მონაწილე საკუთარ ცხოვრებას პრესაში და ტელევიზიაში დანახური ცხოვრების სტილს აღარებდა. არადა იმ „მასმედიურ“ ცხოვრებაში გაცილებით ნაკლები მრავალფეროვნებაა, ის პრობლემები – რეალური ადამიანების პრობლემები არაა. მასმედია მხოლოდ რიგ ტიპიურ სიტუაციებს იყენებს, რომლის გაშუქება დიდ თანხას მოუტანს მათ. ხორც ნამდვირი, რეალური და გაცილებით საინტერესო ცხოვრებისეული ისტორიები, სადაც ჩვეულებრივი ადამიანები არიან წარმოდგენილი, კადრს მიღმა რჩება. ასეთნაირად ქრება ჭეშმარიტი ცხოვრების სიმდიდრე და მრავალფეროვნება.

ჩვენს ცხოვრებაში დამკვიდრდა შიში და სირცხვირი ვიყოთ ჩვეულებრივები. ჩვენი კურტურა სათანადოდ არ აფასებს ასეთ შრომისმოყვარე მამაკაცებსა და ქალებს. ძარიან ხშირად

მცნება „ჩვეულებრივი“ უტოდება „მოსაწყენს,“ ან რაც უფრო საშიშია – „უაზროს“.

ჩვენი საკუთარი ცხოვრების გაუფასურების ერთერთი სერიოზული შედეგი იმასთან შეგუებაა, თუ რაზეა წამსვლელი ადამიანი გამორჩეული სტატუსის მისაღწევად. სპორტსმენები, რომლებიც სტეროიდებს ხმარობენ – გმირები არიან. გვშურს კორპორაციების მეთაურების, რომლებიც მიღიონობით იღებენ ხედვას, მიუხედავად იმისა, რომ მათი ქვეშევრდომები კარგავენ პენსიებსა და მოგების წილს.

აღნიშნული პრობლემა ჩნდება იმიტომ, რომ რაღაც მომენტში უმეტესობა იწყებს იმ მოღონის დაჯერებას, თუ როგორ უნდა გამოიყურებოდეს, რას უნდა საქმიანობდეს და რას წარმოადგენდეს. ჩვენ გვეშინია ასეთი მოღონის უარყოფა, განდევნა. ვხედავთ, რომ თუ მას წინააღმდეგობას გავუწევთ, უარყოფილი ვიქნებით საზოგადოების

მიერ. ამიტომ, სინდისის საწინააღმდეგოდ მივდივართ, ვეგუებით ამ მოღონს და ეს ჩვენ ემოციურ ხატვანად იქცევა. ამ ციხეში დამწყვდეულებს, კი სირცხვირის გრძობა გვდარაჯობს და თუ დანაშაუდს ვაღიარებთ და მის მავნებლობას გავაცნობიერებთ, თავისუფლებას დავიბრუნებთ.